

[Veistrup.]

om man kunde ændre dette Forhold. Jeg tror altsaa, jeg har Ret i, at den Fortjeneste, der er paa Cigaretter, er ganske urimelig, og der havde, som den højtærede Finansminister sagde for et Øjeblik siden, sikkert været al god Grund til for længe siden at sætte Priserne ned. Nu hører jeg ganske vist, at man fra enkelte Sider hævder, at naar vi nu gaar til en forøget Beskatning, hindrer man et Præfald. Det er kun kedeligt nok, at man ikke er kommet i Tanke om det før nu, da der er Tale om at forøge Beskatningen.

Men jeg vil blot sige til den højtærede Finansminister, og her er jeg i det heldige Tilfælde, hvis jeg maa have Lov til at bruge det Udtryk, at være i Overensstemmelse med den ærede Ordfører for Socialdemokratiet — han synes ellers at have sat sig som Opgave at lægge saa stort Rum mellem det radikale Parti og Socialdemokratiet som muligt, og det har jeg aldeles ikke noget imod, men her er jeg enig med ham —, at Synet paa Forholdet mellem direkte og indirekte Beskatning ikke forandres, fordi Tiderne bliver daarlige. Tværtimod kunde der maaske være megen Anledning til at lette de indirekte Skatter paa de direktes Beskatning. Jeg tror, at en Del af de indirekte Skatter i Øjeblikket virker i højeste Grad hemmende paa Erhvervslevet.

Det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds brugte det Udtryk, at vi lod os slæbe med. Nej, vi lader os ingenlunde slæbe med. Vi har, som jeg sagde til at begynde med, taget en rent praktisk Stilling til dette Spørgsmaal, og det forbavser mig i allerhøjeste Grad, at Socialdemokratiet har taget den Stilling, det har. Jeg hører nok, at det ærede Medlem bliver ved at tale om det principielle; men jeg maa sige, at vi for vort Vedkommende tager det praktiske Standpunkt og for saa vidt aldrig hænger os i Principperne, og jeg tror alligevel, at hvis man spørger Befolkningen, om den vil have Lettelser paa de Stempel- og Tinglysningsafgifter, der, som jeg sagde for lidt siden, først og fremmest rammer de fattigste, dem, der skal laane Penge, eller en Lettelse paa Cigaretter, er den ikke i Tvivl om, hvad den skal vælge. Hvis der var Tale om en Lettelse af Formuebeskatningen, og den højtærede Finansminister vilde gaa ind for, at man gik til en Lettelse af Tinglysnings- og Stempelskatterne uden Kompensation, skulde jeg for

mit Vedkommende være uhyre villig til at gaa ind paa denne Ordning. Men saadan er Forholdet ikke. Spørgsmaalet er, om man vil gaa ind for en Lettelse af disse Skatter kompenseret med en Beskatning af Cigaretter, og da er jeg ikke i Tvivl om, hvad vi bør vælge. Jeg lagde ogsaa Mærke til, at det ærede Medlem ikke gjorde nogen Indvending imod, hvad jeg sagde før, at det ene er en Beskatning paa Gæld, medens det andet er en Beskatning paa Luksus. Der er derfor ingen Tvivl om, hvad Standpunkt vi vil vælge.

Bramsnes: Jeg beklager, at jeg har anvendt et Udtryk, hvis Rækkevidde jeg ikke fuldt var i Stand til at overskue, idet jeg udtalte, at Finansministeren kendte sine Pappenheimere, de skulde nok komme, naar han blot satte Maddingen ud. Jeg maa indrømme, at jeg ikke ved, hvad Ordet Pappenheimer betyder, men jeg har hidtil ikke været af den Anskuelse, at det var et Ord, som kunde være fornærmeligt, heller ikke for det konservative Folkeparti. Hvis det imidlertid er Tilfældet, skal jeg i Fremtiden altid undtage det konservative Folkeparti, naar jeg skulde finde Grund til at anvende Ordet Pappenheimer i Rigsdagen.

Jeg forstaar stadig ikke, at det radikale Venstre saa villigt har givet sig ind under den højtærede Finansministers Kompensationsteori. Der var jo ikke noget i Vejen for, at man kunde have hævdet det Standpunkt, at man vilde have Nedsættelsen der, hvor den var foreslaaet, uden at give Kompensation. Hvis saa de to andre Rigsdagspartier vilde gennemføre det med Kompensation, kunde de have gjort det. Saa havde man haft det Standpunkt klart, at man ikke krævede Kompensation indenfor de indirekte Skatter. Saaledes er vor Stilling nemlig: Vi har ikke noget Ønske om at standse det Forslag, der er fremsat, om Nedsættelse af Stempelskat og Tinglysningsgebyrer, men vi har ikke villet lade os binde til at give Kompensation. Det radikale Parti vilde sikkert ogsaa, hvis det ikke var gaaet med, have set det ikke usædvanlig Syn, at de to andre Rigsdagspartier, som har Flertal i Folketing og Landsting, vilde have gennemført Kompensationssystemet trods de Radikales og trods Socialdemokraternes Modstand. Men denne Stilling har det radikale Parti altsaa ikke ønsket at komme i, det har villet være med til at gennemføre Kompensa-